

[Socialministeren.]

Mill. Kr. Jeg føler mig endnu ikke tilstrækkeligt udæsket til ogsaa at gennemgaa den anden Halvdel, men jeg er parat, hvis det kræves.

Saa har jeg endnu kun en Bemærkning til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Tvede). Jeg er fuldkommen enig med ham om, at det vilde være meget bedre at beskæftige Arbejderne end at yde Understøttelser, og jeg tror ikke, der er nogen — Arbejderne indbefattet —, som ikke er fuldkommen enig med det ærede Medlem. Men jeg ser ikke Nytten af, hver Gang der fremsættes et lille midlertidigt Lovforslag og heller ikke ved Behandlingen af dette specielle Lovforslag, for hvis Vedtagelse der er lige meget eller lige lidt Brug, hvad enten Regeringen havde fremsat færre eller flere Forslag til Ordning af Produktionsforholdene — vi har jo fremsat flere, f. Eks. om Vejarbejder og Jordlove, og der kommer flere endnu — at diskutere disse store politiske Spørgsmaal, saa meget mindre som der jo ikke er Enighed om, hvilke Veje man skal gaa for at hjælpe paa Erhvervslivet, paa Produktionsforholdene. Det er givet, at uanset hvilke Veje man gaar, og hvilken Enighed der opnaas, vil der alligevel blive Brug for det Forslag, rent midlertidigt, som jeg her har haft den Ære at forelægge det høje Ting, og hvorfor i al Verden skulde jeg saa samtidig optræde som Stats-, Erhvervs- og Handelsminister?

Stensballe: Den højtærede Minister syntes næsten at ville sige, at det var Venstres Skyld, at han ikke var kommet i Forhandling med Folketingsudvalget — han kunde ikke henvende sig til Udvalget, et Udvalg handler selvstændigt. Ja, det gør et Udvalg selvfølgelig altid, men hvis en Minister ønsker at faa et Lovforslag gennemført, og han mener, han kan gøre nogen Nytte ved at forhandle med Udvalget, søger han vel gennem sine Partifæller at blive tilkaldt til dette. Saaledes sker det sikkert af og til, og jeg vilde ogsaa tro, at den højtærede Minister er forstandig nok til selv at finde paa at gaa den Vej. Men jeg forstaar altsaa, at det ikke er sket. Og nu staar Ministeren her og spørger om, hvad det er, vi vil. Ja, det er jo Ministeren, der fremsætter Lovforslaget, og bagefter

tager vi Stilling til det, og det har vi gjort nu. Vi har erklæret, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, kan vi ikke være med til at fremme — det har jeg sagt tidligere, og det gentager jeg nu. Jeg har ikke, som den højtærede Minister sagde, udtalt, at vi skulde henvise de arbejdsløse til Fattigvæsenet og Hjelpekasserne, men jeg har sagt, at der, hvis Kasserne ikke havde Krisefonds, ikke var andet at gøre end at henvise til Hjelpekasserne og — da der jo netop i Øjeblikket i Folketinget forhandles om en yderligere Støtte fra Staten til Hjelpekasserne — henvise Ministeren til Forhandling om dette Lovforslag. Naar det kommer her til Landstinget, vil vi selvfølgelig ogsaa optage Forhandlinger herom — med hvilket Resultat, det vil vise sig, naar vi ser, hvilken Form Lovforslaget faar i Folketinget.

Hvad Spørgsmaalet om Kommunernes Udgifter angaar, har den højtærede Minister skønnet, og den forhenværende Indenrigsminister har skønnet over Fattigudgifterne, og mellem deres Skøn er der en Difference paa 1 Mill. Kr. Jeg skal ikke fordybe mig videre heri, men kun sige, at her er jo Tale om et Skøn, anderledes kan jeg ikke forstaa det. Jeg har ogsaa kun refereret, hvad der er blevet udtalt. Den højtærede Minister maa ikke tage mig ilde op, at jeg i alt Fald indtil videre stiller mig skeptisk, medmindre jeg skulde faa andre Oplysninger, som overbeviser mig.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) var inde paa, at vi nu vilde til at regere som Mindretal. Nej, det vil vi slet ikke, vi tager vor Stilling til Lovforslagene, akkurat som det ærede Medlems Parti gjorde, da det var Mindretal, og vi tager den Stilling, som vor Politik tilsiger os. At det skulde være gaaet saa rent forkert med denne Politik, kan jeg nu ikke indse. Sagen er jo den, at naar man gør det Arbejde, som en anden Regering ikke kan gøre, men som den løber fra, saaledes som det skete i 1926, nemlig at søge at bringe Erhvervene i Gang igen og gennemføre Parikronen, og bruger de dertil nødvendige Midler, som vi gjorde, tvunget af Nødvendigheden, er det ikke saa underligt, at der ved et pludseligt Valg sker en Forandring i den politiske Situation. Jeg vil blot minde det ærede Medlem om, at Socialdemokratiet jo ogsaa mistede sit Flertal i 1926. Men de